

primerne plačila za svoje delo, on tirja zase enako pravico, kakor jo ima slednji cunjar, to je: pravico živeti. No sedaj se šele prične pravo kričanje. Glejte tega kruhohlepneža, kateri samo za veleposestnike hodi v žerjavico po kostanj. Kmet je svojih delavnih močij oropan, v mestih pa se nasprotno kujajo tisoči brezposlecev okoli, ki so jih fabrike postavile na zrak. Tu je v našem deželnem zboru nekdo sprožil misel, naj bi se take brezposlece privedlo do kmečkega dela. Ja, družega nič, se je reklo, seveda samo zato, da bi kmet dobil delavce po ceni.

Glejte ljubi naši deželni poslanci! tu bi si vi naše zaupanje in zahvalo pridobili, to bi bilo tudi nekaj dela za vas, ne pa doma na zapečku sedeti in iz kmeta samo norce zbijati.

Vidite, take izkušnje mora naš kmet prestati, odkar stoji na odprtem bojišču za svoj kruh. Tako, sedaj ne manjka družega, kakor da se vlije na njega še goreča smola in žveplo.

Pa ne, tudi našem kmetu more milejše solnce zasijati in to se bo zgodilo, ko bodo kmetje združeni samostojno mislili in le na svojo moč zaupali. Res je, naš kmet je bistrega razuma in zna že dokaj spretno razsojevati ali to je še vse premalo, kar pa mu ni zameriti, če se pomisli, kakšne voditelje ima, kateri vedno

pazijo, da on ja kaj tacega (časnike) v roke ne dobi, skoz kar bi se bolj zamogel pravo od krivega razločevati. Začetek pa je storjen, sredstvo je pri rokah in to je — „Štajerc“. To je naše in bodi tudi vaše prepričanje. Pametni bodo nam dali prav, za druge se pa ne brigamo.

Fej te bodi „Fihpos“!

V tvojem pismu v štev. 2, z dne 16. jan. pišeš svojim okajenim prijateljem hišnim očetom in materam: „Ne trpite malopridnega časnika „Štajerca“ in „Rodoljuba“; ker ni vse eno, kajkoli brati, ampak le to, kaj je resnično, lepo in dobro.“ To je res. Dalje pišeš: „To pa hudobni ljudje, ki nalašč lažejo in pišejo take reči, da se poštenemu človeku gnusi.“ Ja pač gnusi in tem bolj gnusi, — če se taki hudobni ljudi nahajajo med duhovniki, kakor je mariborski prefekt Korošec, ki je smrdljive laži spisal o Ptujčanih, a bi bili oni užgali Gregorečev dom — za kar pa je bil, kakor vsak drugi navadni hudobnež na šest tednov ječe, ne samo od porotniške sodnije v Mariboru obsojen, ampak celo kasacijonski dvor (Kassationshof) je to kazen popolnoma potrdil. Ravno tako se je zgodilo kaplanu Muršecu pri sv. Benediktu. Kaj pa še bo zgor imenovani dvor ob Segulju, ki je nesramno obrekoval radgonskega Vračka v „Südost. Presse“ bomo še slišali. Oj ti pahjeni „Fihpos“ — da zamoreš svojim bralcem take sleparije pisati, in ne pomisliš, da so ravno duhovni pisali, tisti ljudje, ki nalašč v „Slov. Gosp.“ v „Fihposu“ in v „Südsteirische Presse“ lažejo in pišejo, kar je neresnično, nelep in hudobno. Ali ne pravi Kristus: „Od vsake najmanjše nepotrebne besede bodeš mogel račun dajati.“

Z veseljem bo gledal na vas Najvišji,
In farmani bodo častili vas vsi!

16. In ko pa se zadnja vam solza potoči,
Po licu, ki v smrtnem boju trpi,
Ko drugega žitja vam zarja napoči,
Znabiti oko še se naše zrosi!

Rešetar Fronec.

(Konec.)

5. Kako je na železnici dvakrat plačal, potem pa peš šel.

Kadar sem priletel iz šole po kako pozabljeno stvar, rekli so mi mati: „Kdor nima pameti v glavi, mora jo imeti v petah.“ Kruha, sadja ali igrače sicer nisem nikdar doma pustil, a kdo pa more zmiraj misliti na tiste sitne bukvice in na zamazano tablo! Moja pozabljivost je trajala tako dolgo, da so me oče prav pošteno namazali z nekim strašansko hudim zdravilom — če se ne motim se pravi brezovo olje — in od istega časa imam pamet vedno v glavi.

Župnik: „Saj imamo še cerkvene zvonce,
„Saj je voda je, ki z njo škropim.

11. „Men' je le za mojo kuharico,
„Ki dnes mora 14 dni pod ključ,
„Kdo bo pek sladko mi potico,
„Kdo — ugasni zvečer mojo luč!“

12. Zdaj repo začel je naš župnik tud' jesti,
Al' repe pa neke prav trde so,
Vi župnik le pustite Repo, kak kaže na cesti,
Drugače znabiti še — medlo vam bo.

13. Mi kmetje pa gorski si bomo zvolili
V občinski odbor poštene može,
In Sattlerja z „Fihposom“ bomo poče
Če on nam sam rad od hrama ne gre.

14. Vi župnik pa stopite s srcem pobožnim
Pred matere gorske razsvetljen altar,
Tam molite v prid dušam podložnim,
Saj tudi molitev vam nebo na kvar!

15. Znabiti oče nebeški usliši,
Kaj grešna duša od njega želi,

Kako bodo tedaj taki pisarji pred večnim sodnikom obstali — če nje že posvetna gospoda tako oistro kaznuje, in sicer nje, ki bi mogli biti luč ljudem, da bi videli njihove dobre dela.

Če tedaj hočete ljubi očetje in matere si ohraniti mir in ljubezen do vsih ljudi, tako ne pustite v Vaše hiše ničvrednih, očitno obsojenih časnikov kakor so „Slov. Gospodar“, njegov sinček „Fihpos“ in „Südst. Presse“, ker ti trije Vam prav v oči pihajo, da bi njihovih ničvrednih dejanj ne videli — in kakor slepci verjeli, kar Vam sporočujejo. Kristus naš in njihov gospod pa pravi: „Varujte se lažnjivih prerokov, ker od zunaj so ovce od znotraj pa zgrabljeni volkovi.“ Kako zamoreš nadalje farizejski „Fihpos“ svojim dopisnikom svetovati sledeče: Prosimo pa, da ljudi brez potrebe ne zbadate, da si potem eden ali drugi stem pomaga, da drugega zdela v časniku.“ Ti praviš: posebno „Štajerc“ je baje v tem mojster.“ Oho, jaz pa mislim, da so le Korošec, Muršec in Šegula pravi mojstri obrekovanja in laži in znemirjenja med krščanskimi ljudmi. Kaj ne?!

Dalje pišeš in modruješ: „S takim zbadajem se nikdo ne poboljša. (To je res.)“ Treba je v časih mahitati po osebah. Pa takrat se mora to zgoditi ne iz osebnega sovraštva, marveč iz ljubezni do resnice in ljudske blaginje, brez natolcevanja; za vse pa, kar pišeš, moraš imeti trdne dokaze.“ — Oj, oj, kake trdne dokaze so imeli imenovani v svojih spisih, s katerimi so mahali po osebah, da jih celo kasacijski dvor ni mogel spoznati, da ljubijo resnico in blagor ljudstva, ampak ravno osebno sovraštvo do drugači mislečih in nemško govorečih poštenih ljudi.

Kako bodete očetje, matere, mladeniči in dekleta vskliknili, kader bodete prej ali slej spoznali, za kaj se gre pri „fihposovcih“ — namreč: Vas ob osebno in lastno mišljenje in prosto voljo spraviti, da Vas bodo lažnjivi preroki ložje vodili kakor slepce; in

Fronc pa je imel pamet v petah še kot star mož. Zgodila se mu je namreč ta-le nezgoda:

Enkrat je napravil v Ljubljani prav dobro kupčijo. Zato se mu ni ljubilo iti peš domu, ampak se je mislil peljati po železnici. Kupil si je karto in vstopil v vagon. Konduktar takoj pride in hoče videti vožni listek. Fronc je iskal in iskal po vsih aržetih, pa ga ni mogel najti. Moral je z voza in hajd po drugega. Že zopet je sedel v vozu. Ko se je pa obrisal, padla je prva karta iz robca. Hitro je vstal in letel h kasi, da bi jo vrnil. Konduktar je klical za njim, naj ostane ker ni več časa oditi. Fronc ni hotel ubogati, marveč je rekel: „Bom hitro nazaj pršu!“ A prej, ko je prišel do okna, zažvižga mašina in vlak se je začel premikati. Rešetar je skočil za njim, toda bilo je že prepozno. — Vse „gromske strele“, ki so letele iz njegovih ust na „peklenski ajzlpon“, mu niso nič pomagale, moral je vzeti pot pod noge, čeravno je dve karti imel.

6. Kaj je Fronc telegrafiral.

Pregovor pravi: „Norc ima srečo.“ Tudi Fronc

10.000 kron, to pa je nekaj, kar v „Fihposovi“ mošnji precej ropoče, Vam pa, kakor „Fihpos“ misli, ena Krona ne da v žepu miru in da bi Vam ena pipa tobaka ali ena kupica vinca, kar si tako težavno prislužite, škodovala med tem ko „fihposovci“ najboljše in imenitne cigare kadijo in najboljšo kaplico vinca in piva zavživajo za Vašo ničljevo krono. Kedaj bodete z odprtimi očmi začeli gledati? Strmska treska.

Kako je Pintarjev France v ogleda hodil.

Novo je leto spet se začelo,
Staro odišlo proč je od nas;
Mlado in staro, vse je veselo,
Ker je priromal — fašenski čas.

Marsikter' oče že omaguje,
Ne more več „virtiti“ s svojo ženoj,
Svojega sina on napeljuje:
V ogleda idi, France, nocoj!

Sinko je starše milo pogledal:
Nebom nič dobil, ker „Štajerca“ 'mam;
Znate, kak' „Fihpos“ je večkrat povedal:
Dekle le hoče, kdor njemu je vdan.

Kaj boš to brbral, 'met moraš nevesto,
Kaj je dekletam toga le mar!
Njim je le ljubše, če srce je zvesto;
Zakoncem to, najlepši je dar.

France zdaj suknjo s klina potegne;
S strahom obleče, gre soseda zvati;
Tam pa pri okni milo si zdehne
Sosed, zdaj grema nevesto iskat!

Sosed ne gleda, hitro priskoči:
Hodima, hodima, čas ti je že.
Hitro hodila, po temni sta noči,
In Francetu bilo, je močno — srce.

je imel veliko srečo. Podedoval je za svojim stricem dekanom 2000 goldinarjev. To svojo srečo je še hotel povečati, t. j. želel je še bolj bogat postati. V konzumu je slišal, da si trgovec lahko v kratkem času kar cele mernike zlata in srebra nagrabi in zato je sklenil, začeti z živinsko kupčijo. Šel je v Trst in se dogovoril z nekim velikim mesarjem, da ga bode zalagal z razno živino.

Dobri prijatelji so mu odsvetovali, jeden mu je neki celo rekel, da bode tedaj bolj bogat, ko bo njegov pes rogat, pa vse prigovarjanje ni nič pomagalo. Kupoval je, kar mu je kdo ponudil, če je le imelo pod kožo malo mesa. Ker ni bil vajen kupčije in ker je Tržačan le na vago jemal, imel je že v pol letu blizu 1000 goldinarjev izgube, kar ga je tako razjezilo, da je trgovino pustil.

Znanci so se mu zdaj prav debelo smejali. Še več smeha pa je bilo v Ribnici, ko se je izvedelo, kaj je Fronc pred božičnimi prazniki v Trst telegrafiral, namreč:

„Zdaj so že vse svinje na štacijonu, jaz tudi.

Ko došla sta na zaželjeno mesto,
Že stopita v hišo: „Vam dobro Bog daj!“
Sosed že začne: „Kaj bode z nevesto!“
France se strese, kaj neki bo zdaj?

Ravno je dekle „Štajerca“ bralo,
Zdaj pa potihne in ta dva gledí,
Rada kaj več še z lista bi znala,
Vendar za Francem obrača oči.

On pa od strani, njo pogleduje;
V srce se vtisne mu — njeni obraz.
Serce le k sercu se navezuje,
To vam pač bil, presrečen je čas.

Bil je ves moten, nič ni opazil,
Kaj se krog njega, po hiši godí;
Ko je že sosed mladino nazdravil,
Takrat mu mine — strah in skrbi.

Poleg na mizi, so bile klobase,
V glažu se rujno vince blišči;
Lepe, vesele, imeli so čase,
Tisti večer so plesali vsi.

On od veselja, se drugi dan smeje:
Zakaj pa naj bi — žalosten bil?!
Kakor tud' prej, zdaj „Štajerca“ šteje,
Ker je tak lepo nevesto dobil.

Kadar se bo pa gostija končala,
Bodem vam zopet eno zapel:
Če pozavčina ne bota me zvala,
Pa bom se doma na zápečku grel.

J. R.

Razne stvari.

Iz št. Jerneja pri Konjicah. Nek lažnjivi sleparski dopisun je v št. 26 od 29. decembra l. l. objavil grdo laž; da so volitve za občinski zastop dokončane, in za župana Janez Kotnik, za svetovalca pa Franc Bračič izvoljen. To priliko je ta lažnjivec

V Trst pridem še le jutri, ker poštni vlak ne jemlje prascev seboj. Če potrebujete še kakšno tele, pa mislite na mene! Pozdravlja vas — Franc Štrbunk.

7. Fronc kot krčmar.

Ker mu je kupčija z živino spodletela, poskusil je z oštarijo. Pa tudi tam ni imel sreče. Kako le neki? Za goste je kupoval slabo, prekršeno vino, v konzumu, sam pa je dobrega bizelčana žajfal. Razun tega je še bil slab računar, seveda samo za pive, za sebe se ni nikoli vštel. Ako mu je pa kdo dokazal, da je preveč zaračunal, jel se je izgovarjati na slabe šole, češ, sedem let je trgal hlače po šolskih klopih, pa ga še do 100 niso računati naučili in tudi pri taki priložnosti ni nikdar pozabil pristaviti, da bi bila velika dobrota, če bi zopet duhovniki dobili šolo v svojo oblast. Nekaj časa so mu ljudje verjeli, potem pa so spoznali kam pes taco moli.

V štrbunkovo krčmo je prišel nekega dne ubog študent, dal si prinesiti pet mehko kuhanih jajec, vogel kruha in pol litra vina, ter je potem s ceho ušel — najbrž ravno ni imel drobiža.

porabil zato, da je potem „Štajerca“ v Mariborskem „Fihposu“ zagrabil, kakor da bil „Štajerc“ to stvar lažnjivo poročal; a „Štajerc“ ni lažnjivec, pač pa tak dopisun, ki laži trosi, in potem „Štajerca“ in miroljubne ljudi, ki se za take stvari ne zmenijo, ter mu nikjer na pot ne hodijo, psuje in obrekuje, kakor da bi mu bili kaj dolžni. Jaz in moj sosed Kotnik se ne brigava za volitve, niti za gmajski špeh, kajti imava še domačega dovolj; pač pa ga utegne dopisunu pomajnkovati. Dalje pravi, da bom opravljal tudi občinsko tajništvo. Ko bi bilo natem, in bi se mi ljubilo, bi ga še ložej opravljal kakor vsak drugi; a ne tukaj, kajti za 40 gld. se še priden hlapec in dekla ne dobi; nikakor pa tajnik. Ta dopis je lažnjivec povzel iz zadnje volitve, ki je bila pred tremi leti, (zdajšna volitev še le bo meseca januarja t. l.) in pri kateri so si res gosp. župnik, gosp. nadučitelj in še eden prenapetnež mnogo prizadeli, pa ne za stari, ampak za novi odbor, kajti iskali so pooblastila pri trejalkah, da bi več glasov na svojo stran privedli, in tako stari odbor celo izbrenili, kar se jim je tudi večjidel posrečilo. Pač vrli značaj za take gospode, pri burnem ženstvu po kočah pooblastila iskati, kajti domu ga gotovo pobena ni prinesla. Ta novi odbor je res ustanovil bralno društvo, ki pa slabo napreduje, ter je najhujši sovražnik „Štajerca“ dasiravno ga večjidel vsi udje slastno berejo, a ne zagovarjajo njegovih misli; pač pa ravno nasprotno, in to se jim šteje v greh, to pa celo lahko, kajti še ni teden dnij, kar mi je nek mož iz ločke fare pravil, pa tudi domači, kojim so bili pri veselici dne 1. septembra l. l. navzoči, vejo povedat, kako so se neki izbrejeni dijaki, kojim ni za šolanje, z mladimi devojkam obračali; da celo ostarlivi možje in žene, kakor se govori, so se neznačajno obnašali. Taki dopisuni hočejo torej v občini izbuditi nemir in sovraštvo med ljudmi in pa privediti nazaj nekdanje homatije in sitne tožbe, koje že niso več daleč,

Šest let preteče in pri Froncu se oglasi mlad gospod, ga lepo prosi za odpusčanja, ker tako dolgo ni računa poravnal in je pripravljen za čakanje trikrat več plačati.

Toda Fronc ni bil s tem zadovoljen, ampak je zahteval 200 kron in pretil, da ga gre tožiti, če mu takoj ne plača. Mislil je namreč, da se bo dolžnik sodnije zbal. Pa temu gospodu niso rastli slamniki iz glave.

Fronc si je vzel doktorja Zgubo na pomoč in vložila sta pravdo za 200 kron. Pri sodniji je moral krčmar pod prisego povedati, zakaj mu je gospod dolžan. Sodnik je začudeno rekel, da je račun dvestokrat previsok. Zdaj se pa oglasi doktor Zguba: „Slavna c. kr. sodnija! Če bi bil g. Franc Štrbunk, jajce, ki jih je ta gospod pojedel, podložil koklji, imel bi bil čez jedno leto pet kokošij, za katere bi bil lahko dobil malo prase. Ako bi bil prase obredil in mesarju prodal, bi bil mogel kupiti lepo teličko. Iz telice bi bila po danes zrastle lepa krava, za katero s teletom vred bi bil dobil najmanj 200 kron. Zato je njegov račun popolnoma pravičen.“

kajti tehtnih razlokov k temu imamo že dovolj. To-liko bodi temu hujškarskemu dopisunu za danes, v prihodnjič pa več. Ti dragi „Štajerc“ pa dopise od takih grdnov verzi v stranišče, da te ne bodo po-tem v „Fihposu“ za lažnjivca oberali. J. K. F. B.

Od sv. Ane na Krihenbergu. Dragi „Štajerc“! Kako zelo si se tudi pri nas razširil, to veš najbolj ti sam, mi pa vidimo vsakokrat na pošti kadar prideš. Vse se te veseli in težko že pričakujemo tistega dne, ko te zopet dobimo. Še tisto malo število „Gospodarjevih“ in „Fihposovih“ naročnikov, kateri večinoma dobivajo te liste zastoju, berejo rajši „Štajerca“, kakor tiste njim vsiljene lažnjive in obrekovalne časnike, ker večina ljudi je že prišlo k spoznanju, da le ti dragi „Štajerc“, in noben drug časnik, za kmeta skrbiš in njem po-kažeš delovanje njegovih mu vsiljenih poslancev v pravi luči. Vse to je nekega zagriženega tukajšnega „Štajerčevega“ sovražnika tako razkačilo, da se od jeze zvija kakor strupena kača in začel je po oslovsko rigati v drugi letošnji števec. „Gospodarjevi“ proti nekemu zi-darskemu in krojaškemu mojstru, ktera sta nekterim osebam na njih prošnjo „Štajerca“ naročila. Predba-civa njima porabo tudi nemškega jezika in njuno modrost, ktero sta se baje le od „Štajerca“ naučila itd. Odgovorima mu na to njegovo čenčarijo odločno, da sma, in še zdaj bolj bodema delovala za kmetu ko-risten list „Štajerc“ in da nama ni potrebno se od tega hujškača ne nemščine niti modrosti učiti, ker še sam od vsega tega nekaj potrebuje, pač pa razume dobro sejati sovraštvo med ljudi in še celo občinski predstojniki z njihovih odborom niso več varni pred njim. Odgovorima še ti na tvojo, nama v „Gospo-darju“ dano, se znama ponorčevalno besedo: Oj Šošt-arek! ko bi vendar ti pri tvojem kopitu ostal, ko-liko bolj bi te ljudje spoštovali, in koliko manj sovražili; zakličema ti besede sv. evangelja od prve nedelje po binkošti: Hinavec! izderi poprej bruno iz svojega očesa, in potem glej, da izdereš pezdri iz

Po teh besedah se je Froncu obraz od samega veselja razširil. V duhu je že gledal pisane bankovce in svetle krone. Pa sodnik je bil drugih mislij, ter je rekel: „G. dr. Zguba, kje ste pa slišali, da se iz kuhanih jajec izvalijo piščanci? — Vi dolžnik plačajte krčmarju jedno krono, tožitelj pa mora poravnati vse stroške, ker je brez potrebe tožil.“ — Prav se mu je zgodilo!

8. Kako jo Fronc njivo po ceni kupil.

Janez je imel sredi Froncevega posestva lepo njivico, katero bi bil rad prodal za bratsko ceno 250 goldinarjev, a nihče je ni hotel kupiti, ker ni bilo ceste do nje. Froncu je prav dobro dišala. Zato je sosedu zaradi potov zmiraj nagajal, misleč ga s tem prisiliti, da mu jo proda za 200 gld., pa Janez je ni hotel napol zastonj dati.

Ko je lani na novega leta dan Fronc zopet prišel z dvema možoma njivo kupovat je Janez vesel rekel: Imej jo, da ne bom jaz imel več sitnosti ž njo! Plačaj mi danes jeden krajcar, jutri dva krajcarja, pojutrajšnjim štiri krajcarje in tako naprej skozi 15

očesa svojega brata. Prijateljček! morebiti boš rekel, ta „contra“ je pa vendar surova, na to ti naj bo pove-dano, da za take rogovileže se nama ne dozdeva potrebna bolša inteligenca. Zidar in krojač.

Poročilo ptujskega sejma. Dne 8. t. m. prignalo se je na sejem 340 prasičev. Špeharji so pa prodajali: Špeh od 50 do 52 kr., mast od 52 do 54 kr., krače od 54 do 56 kr., pleča od 42 do 45 kr., pečenka (ribico) od 65 do 70 kr., meso za klobase 52 do 54 kr. za kilo vse v frišnem stanju in najboljše blago. Večje množine so se odpeljale: v Mürrzuschlag, Aflenc, Dunaj, Puntigam, Strass, Lipnico, Gradec, Zeltweg, Judendorf, Celje, Wolfsberg, Krško, Eichberg, Dravo-grad, Trst in Ljubljano. — Prihodnji prasičji sejem bo 29. januarja. — Trg za meso in špeh je vsaki teden. Kupcom in predkupcem se prihodnji sejmi posebno priporočajo.

Lepo gospodarstvo s kmetскими žulji. Od sv. Tro-jice v Slov. gor. se nam poroča: Leta 1900 prišli so k nam neki gospodje, med katerimi je bil v prvi vrsti tudi benediški g. kaplan Muršec ter nam obetali zlate gradove z medom pomazana polja i. t. d. in res, speljali so nas na tanki in polzki led tako, da smo se udrli v vodo, katero še sedaj tako pijemo, da svoje jezike od žeje kar ven držimo. O jej! to je hudo. — zdaj pa, ko se po teh zlatih gradovih obširno spre-hajamo in po z medom pomazanem polju kar valjamo ni več tega gospoda kaplana in onega z „žutim“ ko-mašnami, da bi nam pomagali z nami to srečo deliti! Bogme, rekli so pa tudi: Vsi trojiški nemčuri morejo poginiti! Oh, pa kaj se je zgodilo? Oni so obračali, Bog pa je obrnil. Trojički nemčuri (?) še vsi živijo, ali — njihova osrečevalna zadruga je — poginila! — Ljudstvo zdaj preklinja celó tistega gospoda, ki brez cvikarjev ne sliši, ki se je skoz zadruge le obogateti hotel in še s tajnikom več zmiraj skupaj ne hodi.

Jamo kopati za druge pač težko ni,
Če drugi, mesto njega v njo se — zvali.

dni vsak dan še jedenkrat toliko kakor prešnji dan. Fronc je korajžno vdaril v desnico, in Kračunov študent je kar spisal pogodbo.

Za likof so ga pili ko žolne: kupec je plačeval, ker je mislil, da je njivo zastonj dobil, Janez pa je dajal za vino, ker je vedel, da je napravil dobro kupčijo.

Prvih deset dni je Fronc Janeza vsakokrat, kadar mu je zjutraj prinesel tiste izgovorjene kraj-carčke, za norca imel; sledeče tri dni je že premiš-ljeval, če se ni vsedel sosedu na lim in zadnja dva dni gá je milo prosil, naj razdere kupčijo. Janez je na njegove prošnje nekaj časa molčal, potem pa je odgovoril: „Vejš, ljubi sosed, njiva je vredna 300 gold., 27 gold. 67 krajc. pa mi že lahko plačaš za sitnosti in nadlege, katere si mi v 28 letih za pote prizadel!“

Ljube bralke, ni li veliki Janez bolj imeniten rešetar kakor Fronc? Zato pa le od mojega prijatelja kupujte, pijanega Štrbunka pa z metlo ali s kuhinj-skimi vilami napodite.